

Paul žádného fremenského průvodce. Širá poušť byla tichá a neposkvřená, poskytovala mu zdání klidu. Doprovázela ho milovaná Chani, matka Jessica a malá sestřička. Alia neměla ještě ani čtyři roky, ale byla mnohem víc než dítě, už před narozením vybavená veškerými vzpomínkami a znalostmi Ctihodné matky.

Zatímco Paul se svými společníci stoupal do pustých hnědých vrcholů průsmyku Harg, snažil se uchovat si pocit klidu a nevyhnutelnosti. Vlivem pouště si připadal malý a pokorný, jako pravý opak oslavovaného spasitele. Cenil si každou pokojnou chvíli daleko do svých oddaných stoupců, skandujících: „Muad’Dib! Muad’Dib!“, kdekoli ho zahlédli. A zanedlouho, až začnou proudit zpět zprávy o vojenských vítězstvích, se to ještě zhorší. Tomu se však nedalo vyhnout. Džihád ho nakonec stáhne s sebou. Jako velký navigátor lidstva už naplánoval jeho kurs.

Válka byla jeden z nástrojů, které měl Paul k dispozici. Teď, když vyhnal padišáha imperátora na Salusu Secundus, musel posílit svou moc mezi členy landsraadu. Poslal diplomaty vyjednávat s některými šlechtickými rodinami a na ty vzdorné pošval své nejfanatičtější bojovníky. Někteří šlechtici nemínili složit zbraně a přísahali, že se postaví na divoký odpor, prohlašovali, že nebudou následovat rebela, nebo že už mají dost všech imperátorů. Ať tak či tak, armády Muad’Diba je smetou a poženou se dál. Paul se sice snažil omezit a dokonce vyloučit násilí, tušil však, že krvavá realita nakonec dopadne mnohem hůř než veškeré jasnozřivé vize.

A jeho vize byly děsivé.

Staletí úpadku a špatného vedení obtížily Impérium balastem – trudem, jímž se jeho rozbořený požár rozšíří děsivou rychlostí. V civilizovanějších dobách se problémy mezi jednotlivými šlechtickými rodinami řešily postarou, prostřednictvím válek assassinů, ale tento způsob teď působil zastarale a příliš uhlazeně, nadále nepříjatelně. Někteří vůdci se tváří v tvář náporu náboženského žáru, ženoucího se k jejich světům, raději vzdají, než by se pokoušeli čelit neporazitelnému útoku.

Ne všichni však budou tak rozumní...

Paul a jeho tři společníci si na své putování oblékli nové filtršaty a přes ně strakaté pláště, které je měly skrýt v poušti. Přestože ten oděv vypadal hodně obnošený, ve skutečnosti byl kvalitnější než cokoli, co kdy Paul používal, když žil coby uprchlík mezi fremeny. Výrobci těch šatů tvrdili, že jejich odolná výstroj z dovozu předčí jednodušší verze, které se tradičně zhotovovaly ve skrytých sících.

Ti výrobci to myslí dobře, uvažoval. Dělají to, aby mi projevíli podporu, a přitom si neuvědomují kritiku, kterou vyjadřují svými „vylepšeními“.

Když si Paul vybral dokonalou polohu vysoko na hřebenu, malou přirozenou rovinku, chráněnou vysokými skalami, odložil vak. Uvolnil popruhy a rozložil ochranné záhyby sametové látky s úctou, podobnou tomu, co vídal ve tvářích svých nejoddanějších příznivců.

V uctivém tichu vytáhl očištěnou lebku barvy slonové kosti a několik úlomků – dvě žebra, loketní a stehenní kost, která byla brutálně rozlomena na dva kusy. To všechno fremeni uchovávali celé roky poté, co Arrakén padl do rukou Harkonnenů. Byly to ostatky vévody Leta Atreida.

Neviděl v těch kostech nic ze svého laskavého a moudrého otce, představovaly však důležitý symbol. A Paul chápal hodnotu a nutnost symbolů. „Tato svatyně má velké zpoždění.“

„Už dávno jsem vévodu Letovi vybuodovala svatyni ve své mysli,“ prohlásila Jessica, „ale bude dobré uložit ho k odpočinku.“

Chani poklekla vedle Paula a pomohla mu očistit místo mezi velkými balvany. Na některých z nich se začínaly objevovat skvrny lišejníku. „Měli bychom toto místo udržovat v tajnosti, Usúle. Nenechat žádné znamení, neudat žádný směr. Musíme uchránit místo odpočinku tvého otce.“

„Davy se nedají udržet v odstupu,“ namítla Jessica rozčileně. Zavrtěla hlavou. „Ať uděláme cokoli, poutníci si sem stejně najdou cestu. Stane se z toho představení s průvodci ve falešných fremenských šatech. Prodavači